

HET WONDERLIJKE SPEL VAN ECHT EN ONECHT

Ook al is de illusie van jezelf als afzonderlijk persoon doorzien, dan nog kan er een totale identificatie met die persoon plaatsvinden. Dat is het wonderlijke, onbegrijpelijke spel van het leven.

TEKST LINDA DE ROOS

Linda de Roos (1972) is freelance intensive-careverpleegkundige en schrijfster. Als kind voelde ze zich anders, bang en kwetsbaar in de grote, eenzame wereld. Dit gevoel werd versterkt in haar puberteit, toen ze ontdekte andersgeaard te zijn. Toen ze - na een jarenlange zoektocht - tijdens een lezing van Paul Smit wakker werd uit de droom waarin we leven, was ze opnieuw anders dan de rest, maar toch heeft ze zich nooit meer thuis en verbonden gevoeld dan nu. De zoektocht is geëindigd in een gadeslaan van hoe het leven zich ontvouwt in dit moment. Advaita vedanta is daarin de grote inspiratie. Linda is afgestudeerd op non-dualiteit. www.lindaderoos.nl

Mijn moeder hield niet van liegen, met als gevolg dat mijn zusje en ik als jonge kleuters al wisten dat Sinterklaas niet echt bestond. Het was een verklede man, zo vertelde mijn moeder, die niet helemaal uit Spanje was komen varen, maar gewoon in Nederland woonde. Eigenlijk een soort sprookje, dat ieder jaar werd gevierd met een feestelijke intocht, cadeautjes, pepernoten en chocoladeletters. En verdomd, als ik dan echt goed keek, zag ik inderdaad touwtjes die de baard van Sinterklaas op z'n plek hielden. Of dat de witte pruik soms iets verschoof bij het stoeien met de kinderen. Daarbij, een schimmel die met Pieter over de met sneeuw bedekte daken loopt, dat kon ook niet waar zijn. Soms vergat ik het dan toch weer even en zong ik luidkeels mee voor een cadeautje in mijn schoen bij de kachel. Waarvan ik al gauw wist - doordat mijn moeder mij daar de volgende dag aan herinnerde - dat zij die erin had gelegd.

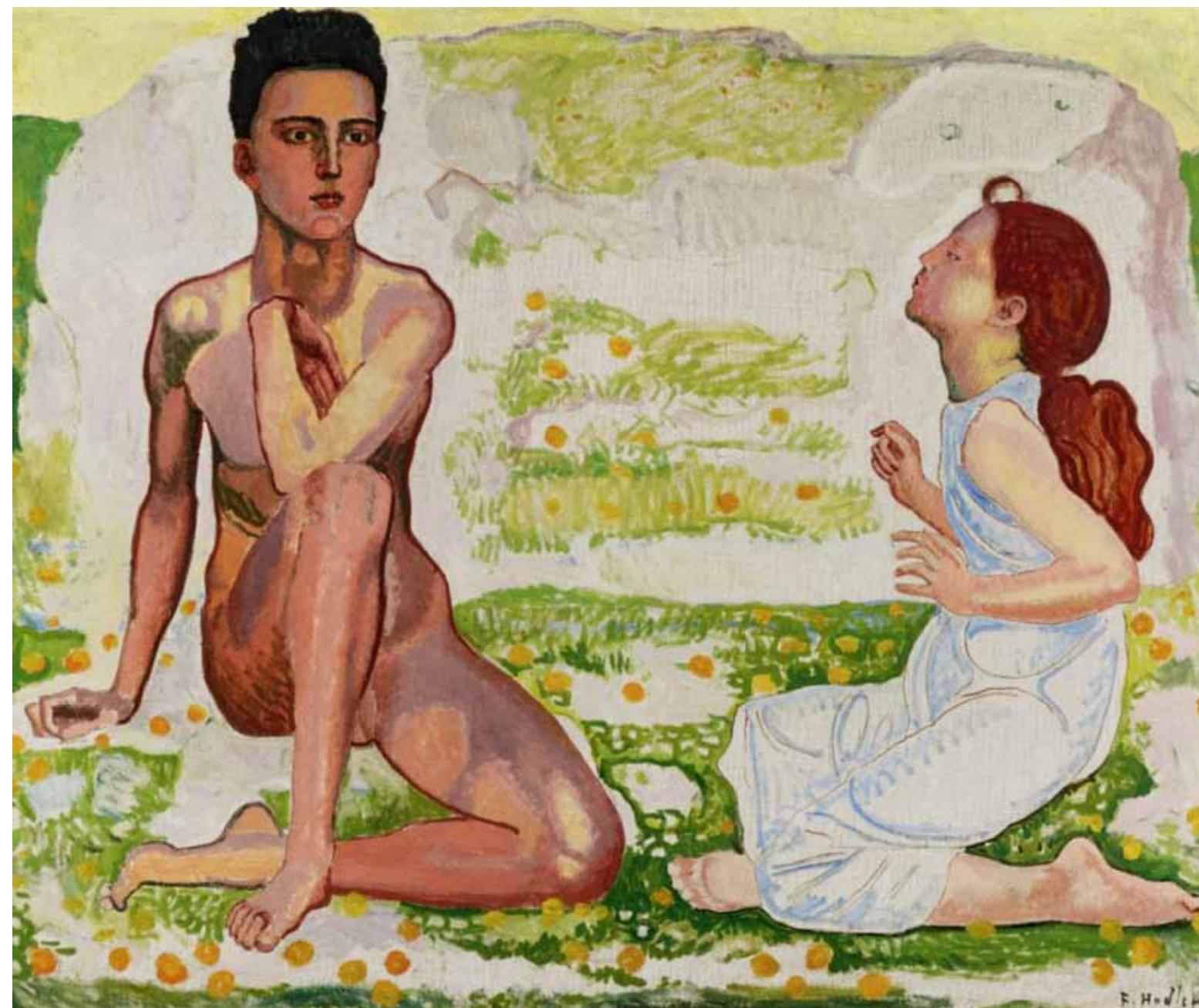
Het middelpunt van de aarde

Maar waarom heeft ze mij dan wel altijd voorgehouden dat het leven echt is? Dat 'ik' echt ben, en zo anders dan alles en iedereen om me heen. Ik voelde me als kind vaak zo bang en onzeker. Waarom heeft ze mij nooit verteld dat het leven net zo min echt is als Sinterklaas? En dat het het leukste is om het gewoon mee te spelen, vol overgave. Dat ik er niet in hoeft te geloven om toch gewoon te genieten

van alle cadeautjes - gewilde en minder gewilde - die het leven me geeft.

Als je één keer hebt gezien dat Sinterklaas niet bestaat, ga je er niet meer in geloven. Zo is het ook met het leven. Als één keer gezien is dat het een illusie is, blijft het een illusie. Dit moet je overigens nooit te hard roepen. Als kind gaf het gedoe dat ik riep dat Sinterklaas nep was vernietigende blikken van de juf, en boze kinderen. Het geeft trouwens nog steeds gedoe als ik zeg dat het leven een illusie is. Dus ik probeer mijn mond erover te houden. En ja, soms vergeet ik het zelf ook weer even. Dan ben ik totaal geïdentificeerd met het personage Linda en denk ik invloed en controle te hebben. Dan ervaar ik mezelf als het middelpunt van de aarde, in een moeizaam verhaal met een verleden, een heden en verwoede pogingen om mijn toekomst te beïnvloeden.

Totdat ik het me ineens weer herinner en goed ga kijken. Dan zie ik weer dat 'ik' slechts een gedachte is, net als alle andere gedachten. Want waar zou mijn 'ik' verstopt moeten zitten? Maar tjonge, wat lijkt 'ik' soms levensecht. En 'jij' trouwens ook. Het leven is een wonderlijk spel. Mijn moeder overleed toen ik 22 jaar was. Ze hield niet van liegen, dus als ze het had geweten, dan had ze het me vast en zeker verteld. ←

ALS JE ÉÉN KEER HEBT GEZIEN DAT SINTERKLAAS NIET BESTAAT, GA JE ER NIET MEER IN GELOVEN. ZO IS HET OOK MET HET LEVEN. ALS ÉÉN KEER GEZIEN IS DAT HET EEN ILLUSIE IS, BLIJFT HET EEN ILLUSIE